

Κάθε φορά που η χώρα μας παρήκμασε, ακολούθησαν συμφορές, ήττες ολοκαυτώματα και συρρικνώσεις

Γράφει
Ο Ευάγγελος Μαυρογιάννης
Απόστρατος Αξιωματικός του Στρατού Ξηράς
Αρθρογράφος - Ιστορικός Ερευνητής

Είναι γεγονός αναμφισβήτητο ότι αποτελεί πνευματική ανάγκη για τον άνθρωπο η γνώση της ιστορίας του.

Γνωρίζοντας την Ιστορία του ο καθένας χωριστά και κατ' επέκταση ο λαός, επωμίζεται την ευθύνη του παρελθόντος, είναι σε θέση να κατανοήσει το παρόν και να αντιμετωπίσει υπεύθυνα το μέλλον.

Όλοι οι λαοί έχουν την Ιστορία τους μικρή ή μεγάλη ανάλογα με τον ρόλο που διαδραμάτισαν στην παγκόσμια ιστορία και τον πολιτισμό.

Ιδιαίτερα η ελληνική ιστορία έχει εξασφαλίσει στην πατρίδα μας προνομιούχο θέση τόσο στην παγκόσμια ιστορία όσο και στον παγκόσμιο πολιτισμό, όχι μόνο εξαιτίας της μεγάλης χρονικής διάρκειάς της, αλλά κυρίως εξαιτίας των ανεκτίμητων επιτευγμάτων της, τα οποία το σύνολο των λαών αποδέχεται, μελετά και αντιγράφει.

Η νεότερη Ελλάδα, που αποτελεί τη φυσική συνέχεια της αρχαίας, δεν θα πρέπει συνεπώς να αποκοπεί από την ιστορία της και τα διδάγματά της.

Δεν είναι δυνατόν να λησμονήσει την ιστορία, τον πολιτισμό, τις θυσίες των πατέρων της, σε ολόκληρη την τεράστια χρονική διάρκεια της πορείας της και σε όλα τα μήκη και πλάτη της γης, στα οποία έζησαν και αναπτύχθηκαν οι Έλληνες και ο πολιτισμός τους.

Γιατί είναι γνωστό ότι το Ελληνικό Έθνος δεν είχε στο παρελθόν τα σύνορα του σημερινού Ελληνικού Κράτους, αλλά πολύ μεγαλύτερα που καταλάμβαναν τον ευρύτερο χώρο της Μεσογείου.

Τα δεινά όμως που επεφύλαξε η ιστορική μοίρα στο Έθνος ήταν πολύ μεγάλα. Πολλοί βάρβαροι πολέμιοι θέλησαν την συρρίκνωση και τον αφανισμό του.

Το Ελληνικό Έθνος διεξήγαγε πολλούς πολέμους στη μακρά ιστορική του πορεία, ταγμένο στο πλέον κρίσιμο σταυροδρόμι της παγκόσμιας Ιστορίας, αντιμετωπίζοντας διαρκώς τον κίνδυνο απώλειας της ελευθερίας του.

Το γεγονός ότι κατόρθωσε να επιζήσει οφείλεται στις αστείρευτες ψυχικές του δυνάμεις και κυρίως στην **πολεμική του αρετή**.

Η Συρρίκνωση του Ελληνισμού τα Τελευταία Εκατό Χρόνια

Όλα τα χρόνια της δουλείας ο Ελληνισμός υφίστατο συρρίκνωση κυρίως πληθυσμιακή από διάφορα αίτια.

Παρέμενε όμως στις πατρογονικές του εστίες, προσπαθώντας να επιβιώσει. Από τα τέλη όμως του 19ου αιώνα άρχισε μια συρρίκνωση χωρίς προηγούμενο στην Ελληνική Ιστορία.

Πριν από το 1875 Έλληνες κατοικούσαν πέρα από τα σύνορα της σημερινής Ελλάδος, στη Β. Ήπειρο, στη Πελαγονία, στην Ανατολική Ρωμυλία, γύρω από τον Εύξεινο Πόντο και αρκετός αριθμός διεσπαρμένος στις πρώην Σοβιετικές Δημοκρατίες, στη Μ. Ασία στα νησιά Ίμβρο και Τένεδο, σ' ολόκληρη τη Κύπρο, στην Αίγυπτο και σε λίγες περιοχές της Σικελίας και της Κάτω Ιταλίας.

Το 1878 άρχισε να εμφανίζεται η Βουλγαρία Βόρεια του Αίμου. Το 1885 προσαρτά πραξικοπηματικά την Ανατολική Ρωμυλία.

Από τότε αρχίζει το πρώτο μεγάλο ξεριζώμα του εκεί Ελληνισμού.

Στο Μακεδονικό αγώνα ο ξεριζωμός συνεχίζεται και «ρυθμίζεται» και νομικά με τη «συνθήκη του Νειγύ», στην κωμόπολη Νειγύ επί του Σηκουάνα (Neuilly sur Seine) 14 Νοεμβρίου 1919, (με το νέο ημερολόγιο στις 27 Νοεμβρίου 1919), μεταξύ της Βουλγαρίας και των νικητριών δυνάμεων του Α' Παγκοσμίου πολέμου, και συγκεκριμένα με τις Αγγλία, Γαλλία, ΗΠΑ και Ιταλία ως προέχουσες.

Από την εποχή του Μακεδονικού αγώνα είχαν υποστεί πολλούς διωγμούς και οι Έλληνες της Πελαγονίας.

Δυστυχώς η μη απελευθέρωση της περιοχής το 1912-13 είχε σαν αποτέλεσμα τη μερική συρρίκνωση του Ελληνισμού και στην περιοχή αυτή.

Το 1922 επέρχεται η Μικρασιατική καταστροφή με τα γνωστά επακόλουθα.

Το σταδιακό ξεριζώμα όμως του Ελληνισμού της Μ. Ασίας του Πόντου και της Θράκης είχε αρχίσει νωρίτερα από την εποχή της εξέγερσης των Νεοτούρκων, οι οποίοι με βάση πρόγραμμα που καταρτίστηκε από αυτούς και μερικούς Ευρωπαίους, επεδίωξαν με οποιοδήποτε μέσο τη καταστροφή του Ελληνικού και λοιπού αλλόθρησκου στοιχείου της Τουρκικής Επικράτειας.

Το τελευταίο στάδιο του δράματος άρχισε το Σεπτέμβριο του 1922.

Πράγματι όταν η Κεμαλική πλευρά ανταποκρίθηκε έστω και καθυστερημένα στη πρόσκληση των συμμάχων, δήλωσε ότι:

«Μια λύση υπάρχει: η ανταλλαγή των χριστιανικών πληθυσμών με τις μουσουλμανικές μειονότητες που βρίσκονται σ' όλα τα μέρη του κόσμου».

Στο σημείο αυτό ανοίγει η αυλαία του αποτρόπαιου δράματος των Ελλήνων που κατέληξε με το ξεριζώμα 1,4 εκ. από τις πατρογονικές τους εστίες, ενώ μεγάλος αριθμός απωλέσθηκε και αριθμός κατέφυγε στη τότε Σοβιετική Ένωση, καθώς και σε άλλα μέρη του κόσμου.

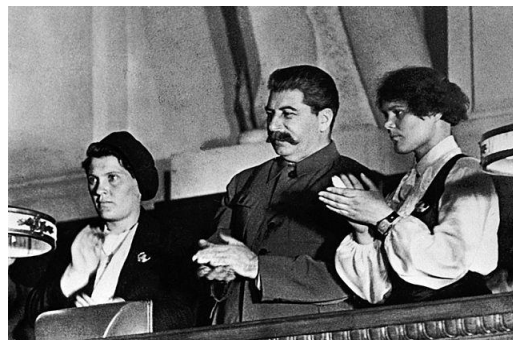

Ο Κεμάλ Ατατούρκ στις 13 Αυγ. 1923 δήλωνε ικανοποιημένος: *«Επιτέλους τους ξεριζώσαμε...»* Εναπόμειναν μόνο οι Έλληνες της Πόλης, της Ίμβρου και της Τενέδου, για να φύγουν και αυτοί αργότερα με τα γνωστά γεγονότα του 1955 και του 1974.

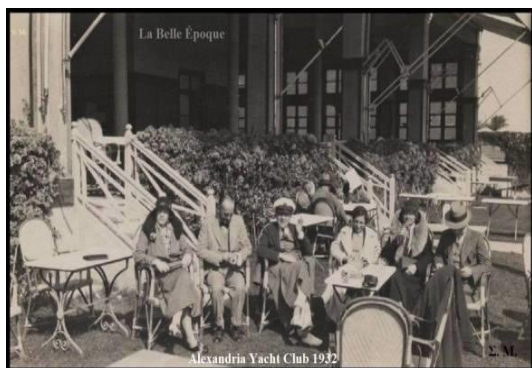
Όσον αφορά τον Ελληνισμό της πρώην Σοβιετικής Ένωσης, η παρουσία του εκεί είναι αρχαιότατη, ιδιαίτερα γύρω από τον Εύξεινο Πόντο.

Συνεχίσθηκε δε στους Βυζαντινούς χρόνους με τον εκχριστιανισμό των Ρώσων και Γεωργιανών και γίνεται πλέον έντονη στη διάρκεια της Τουρκοκρατίας, όταν χρησιμοποιείται η περιοχή σαν καταφύγιο των Ελλήνων, κυρίως του Πόντου.

Με την επικράτηση όμως του Σταλινισμού το 1917 διασκορπίζεται ο Ελληνισμός από τη Μαύρη θάλασσα στις ανατολικές ασιατικές ακτές και τη Σιβηρία.

Με τη πτώση του υπαρκτού Σοσιαλισμού, και τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης, ένα μέρος του Ελληνισμού παλιννοστεύει προς τη μητροπολιτική Ελλάδα, ενώ ένα άλλο μέρος παρέμεινε στις εστίες του όπου προσπαθεί να οργανωθεί κάτω από νέες προοπτικές και δεδομένα.

Ένα άλλο μεγάλο κομμάτι του Ελληνισμού είναι οι Έλληνες της Αιγύπτου. Και αυτών οι ρίζες είναι πανάρχαιες.

Τον 19ο αιώνα η παρουσία του Ελληνισμού, ιδιαίτερα στη Β. Αίγυπτο, ήταν μεγάλη και συνέχιζε να αυξάνεται θεαματικά.

Η ανάπτυξη των Ελλήνων της Αιγύπτου σ' όλους τους τομείς έβαινε διαρκώς αυξανόμενη μέχρι και τον Β' παγκόσμιο Πόλεμο.

Μετά από αυτόν και ιδιαίτερα μετά το 1950, μετά τα γνωστά γεγονότα της Αιγυπτιακής επανάστασης και της μη αποδοχής των ξένων στην Αίγυπτο, άρχισε η παλιννόστηση των Ελλήνων στην Ελλάδα.

Σήμερα υπάρχουν μικρές παροικίες ακόμη στην Αλεξάνδρεια και το Κάιρο καθώς και λίγοι Έλληνες στη Κυρηναϊκή.

Τέλος έχουμε την εδαφική συρρίκνωση του Ελληνισμού στη μεγαλόνησο Κύπρο, όπου από το 1974 το Βόρειο τμήμα της είναι κατεχόμενο από τους Τούρκους.

Τα Κυριότερα Αίτια της Συρρίκνωσης του Ελληνισμού

Γνωρίζοντας κάποιος την Ελληνική Ιστορία και μελετώντας την καλώς, αντιλαμβάνεται τη διαρκή και αέναη επανάληψή της.

Τα ίδια ελαττώματα, τα ίδια πάθη, τα ίδια σφάλματα και λάθη. Θα πρέπει ίσως να τα δεχθούμε σαν δείγματα και αυτά της συνέχειας της Ελληνικής φυλής.

Το πρώτο κύριο αίτιο των μεγάλων συρρικνώσεων του Ελληνισμού είναι ο διχασμός, η «διχόνοια η δολερή», όπως αναφέρει ο Σολωμός με όλα τα επακόλουθά της. Από την αρχαιότητα μέχρι και σήμερα συνεχίζεται η ίδια ακριβώς ιστορία.

Το αδελφοκτόνο μίσος του Έλληνα για τον Έλληνα. Εκεί όπου η φυλή μεγαλουργούσε αρχικά, ακολουθούσε σαν συνέχεια ο αλληλοσπαραγμός, ο οποίος έκανε και αυτούς τους βάρβαρους να απορούν και να διερωτώνται.

Η στρατιωτική παρακμή αποτέλεσε επίσης μεγάλη αιτία της παρακμής του Ελληνισμού.

Η Ελληνική φυλή είναι φυλή με ύψιστες πολεμικές αρετές και με οξύνοια πνεύματος. Είναι απαραίτητο όμως ν' αντιληφθούμε ότι **κάθε φορά που η χώρα παρήκμασε στρατιωτικά, ακολούθησαν συμφορές, ήττες ολοκαυτώματα και συρρικνώσεις.**

Τα δύο παραπάνω αίτια είναι τα κύρια και πρωταρχικά. Ως δευτερεύοντα αίτια μπορούν ν' αναφερθούν και τα παρακάτω:

- ✓ Η ανεπαρκής διπλωματία του νέου κυρίως Ελληνικού κράτους η οποία πάρα πολλές φορές δεν ήταν σε θέση να εκμεταλλευθεί τα κέρδη του πολέμου και να υποστηρίξει τα δίκαια του έθνους
- ✓ Η άγνοια της Ιστορίας, η οποία είναι δυνατόν να αποκόψει το γένος από τις ρίζες του, καθώς και η παραποίηση της που πολλές φορές επιχειρείται.
- ✓ Η αποκοπή από τα ήθη και έθιμα των προγόνων και από τις παραδόσεις της φυλής, καθώς και από όλα τα κοινά που ενώνουν τους σύγχρονους Έλληνες με τους Αρχαίους.
- ✓ Η υλική ευμάρεια, χωρίς τους αναγκαίους εθνικούς και ιδεολογικούς φραγμούς, η οποία έχει σαν συνέπεια τον αποπροσανατολισμό από τα ιδεώδη της φυλής.
- ✓ Η μετανάστευση των Ελλήνων σε άλλες χώρες και η εγκατάλειψη της Πατρίδος.
- ✓ Η υπογεννητικότητα, σαν νέο φαινόμενο στη χώρα, η οποία τείνει να γίνει βασικό αίτιο πληθυσμιακής συρρίκνωσης της νέας Ελλάδος.
- ✓ Η πτώση των ιδανικών και αξιών, καθώς και η σταδιακή απομάκρυνση από τις σπουδαιότερες αρετές του Έλληνα.

Το Ελληνικό Έθνος, στο διαρκή του αγώνα για τη φυλετική και εθνική του επιβίωση, στηριζόμενο στο πνεύμα του αρχαίου Ελληνικού και μετέπειτα Ελληνοχριστιανικού πολιτισμού και στις ψυχικές και πνευματικές δυνάμεις του λαού του, στενά συνδεδεμένο με την εθνική, θρησκευτική και πολιτιστική του κληρονομιά και παράδοση, κατάφερε να επιβιώσει και να μεγαλουργήσει

παρά τις αντίξοες συνθήκες μέχρι σήμερα και παρά τις πάμπολλες επιδρομές βάρβαρων.